

The book cover features a central illustration of a hand with a large, detailed eye on the palm, wearing a small yellow and blue pendant. The hand is surrounded by various botanical elements: mushrooms with red caps and white gills, clusters of white and yellow flowers, and various green leaves and ferns. The background is black, making the colors of the illustrations stand out.

HESTER
FOX

*Pasakojimas apie
raganas ir apie giliai
išaknijusių nemarią
moterišką galią*

LOPŠINĖ
RAGANOMS

Hester Fox

**LOPŠINĒ
RAGANOMS**

Romanas

Versta iš: Hester Fox, A Lullaby for Witches,
Graydon House

Published by arrangement with Harlequin Books
S.A.

Copyright © Tess Fedore, 2022

Iš anglų kalbos vertė Dovilė Vaišvilaitė

Redagavo Vaiva Markevičiūtė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Dovilė Vaišvilaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2022

© Kotryna Šeibokaitė-Ša, knygos dizainas, 2022

© www.shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

SBN 978-609-03-1025-0

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

Prologas

Margarita

1876-ųjų vasarą buvau graži. Žinoma, uolin-goje Tainmuto pakrantėje nereikėjo pastangų būti gražiai: gaivaus jūros vėjo nugairinti skruostai žydėjo kaip rožės, o saulės šildomuose ilguose kaštoniniuose plaukuose spindėjo vario gijos. To pakakdavo, kad pamirščiau ar bent numočiau ranka į tai, jog esu pašalietė, keistuolė, kuriai einant purvinomis pakrantės miestelio gatvėmis įkandin orą virpindavo kuždesiai.

Ar pasiilgstu būti graži? Žinoma. Vis dėlto labiausiai pasiilgstu atrodyti graži kitiems. Tai buvo tarsi ambrozija, padėjusi ištvirti šiaip atsisakyrišką gyvenimą. Ypač pasiilgstu atrodyti graži vienam vyrui – Džekui Praisui.

Jis susirasdavo mane, kai padėdavau mūsų tarnaiti kabinti skalbinius ant virvių už namo, kuriame gyvenau su šeima, ar ravėdavau mūsų akmenuotą sodą. Visada atnešdavo dovanėlę: tai į vaškuotą popierių įvyniotą irisą iš savo tėvų parduotuvės, tai paprasčiausią žalią gėlėlę, kurią nuskyne, nes ta jam priminė mano akis. Ką nors, kas man bylojo, kad esu

ypatinga, kad tos miestelyje sklindančios kalbos, esą jis asistuoja Klarkenvelų merginai, yra netiesa.

- Štai kur ji, - sakydavo eidamas artyn - rankos kišenėse, putliose lūpose kreivas šypsnyš. - Mano žavingoji laukinė gėlė. - Jis mane taip vadino, kaip pats sakė, dėl mano užsispyrėliško noro vaikščioti basomis šiltomis dienomis, kai žolė būdavo minkšta ir vešli. Kad ir kokiū nereikšmingu namų ruošos darbu užsiimdavau, netrukus viską pamiršdavau ir skubėdavau jį vestis tolyn nuo namų. Man nugara atsirėmus į medį, jo rankai narstant po sijonais, netrukus dūsuodami, susipybę rankomis ir kojomis, kimiai šnabždėdami vienas kitam pasižadėjimus, patirdavome palaimą. Nuo jūros kylantis tirštas rūkas susiliedavo su prakaitu plaukuose (jo), saldžiomis lyg uogos lūpomis (mano) ir su žinojimu giliai širdyje, kad jis mane myli. Turi mylėti. Turi mylėti. Turi mylėti.

Tačiau vasara, kaip viskas gyvenime, baigėsi, įsėlino atšiaurių vėjų ir nuožmių speigų lydimas ruduo. Džekas pasirodydavo vis rečiau ir rečiau, iš pradžių teisindamasis darbu parduotuvėje, paskui tuo, kad negali rodytis su mergina, kuri, kaip sklido kalbos, užsiima ragana vimu ir giedromis naktimis atnašauja prie

mėnulio altoriaus. Pagaliau vieną dieną, kai pasaulį dengė ledinio lietaus marška ir net spigus žuvėdrų klyksmas negalėjo nustelbti vėjo stūgavimo, supratau, kad jis nebegriš.

Dabar laikas slenka kitaip. Tada jį matuodavau bažnyčių varpų gaudesiu ir gimtadieniais, laikrodžio dūžiais ir šokiais miestelio derliaus šventėse. Jį seikėjau savo mėnesinių ciklais, kol šie liovėsi, ir mano pilvas išsipūtė, tapo apvalus. Dabar – o gal būtų teisingiau sakyti „čia“ – laikas yra takus lyg vanduo, galintis lietus visomis kryptimis, aptikęs užpildyti kiekvieną plyšį, kiekvieną ertmę – lyg mano įščios ir širdis.

Nenorėjau atsisakyti kūdikio, nors žinojau, kad jis teatneš širdies skausmą ir sielvartą mano šeimai. Motinos širdis nenuolaidi, tad vos pajutau pirmuosius gyvybės požymius, supratau, jog ryšiuosi bet kam, kad apsaugočiau šią trapią gyvybę.

Tai buvo beprotybė, dabar tai žinau. Tokiai moteriai kaip aš nederėjo norėti leisti vaikui ateiti į šį negailestingą pasaulį, nederėjo viltis, kad tokio vyro kaip Džekas Praisas ištarti saldūs žodžiai yra bent ko verti. Argi ne ironiška, kad šias paprastas tiesas supratau per vėlai? Kad supratau jas tik tada, kai kraujas

sustingo mano gyslose, o sudužusi širdis liovėsi plakusi? Kai vyras, kuris, kaip maniau, mane mylėjo, stovėjo pasviręs virš mano kūno ir stebėjo, kaip iš jo lyg iš išdžiūti baigiančio upelio išteka gyvybė? Kol tapau negyva, šalta ir nebe tokia graži.

1

Augusta

- Ar yra kas namie?

Augusta numetė raktus ant stalo, rankinę pakabino ant vienos iš virtuvės kėdžių. Kaip įprasta, kriauklėje stiebėsi ne itin patikimai atrodanti neplautų lėkščių stirta, o stalą klojo kiniško maisto likučiai po vakarienės. Atsidususi ji uždengė juos plastikine plėvele, įkišo į šaldytuvą ir nuėjo į svetainę, iš kur sklido vaizdo žaidimų garsai.

- Grįžau, - trumpai kreipėsi į du vaikus, kurie sėdėjo susikūprinę priešais žaidimų konsolę.

Dagas į ją vos pakėlė akis, Krisas, jos vaikas, skubiai pažiūrėjo per petį.

- Sveikutė, tuoj baigsim. - Jis nusisuko, galvos mostu švystelėjo nuo akių tamsius kirpčiukus ir, murmeldamas keiksmožodžiais pajvairintus prakaismus savo priešininkui, toliau įniko maigyti pultą.

Krisas ir Dagas nebuvo pavyzdiniai buto draugai. Na, taip, jie laiku sumokėdavo savo nuomos mokesčio dalį, bet namie tvyrojo amžina netvarka, o vaizdo žaidimai visada būdavo

svarbesni už namų ruošą. Turbūt taip jai ir reikėjo už tai, kad gyveno su savo vaikinu ir leido šio bedarbiui broliui apsigyventi drauge.

- Na, tai būsiu savo kambary, jei manęs prireiktų, - pasakė Augusta. Jautėsi pernelyg pavargusi, kad kivirčytųsi dėl netvarkos virtuvėje.

- Gali likt ir pažiūrėt, kaip žaidžiam, - neatsukdamas pasiūlė Krisas.

Jos diena buvo ilga ir sunki. Darbe sugedo oro kondicionierius, vėliau, apmokėjusi telefono sąskaitą, pamatė, kad banko sąskaitoje belikę devyniasdešimt aštuoni doleriai, tad dabar nebuvo nusiteikusi stebėti, kaip Krisas su Dagū vienas kitą skerdžia bazukomis. Stvėrusi iš virtuvės obuolį, ji nuėjo į kambarį, kuriame gyveno drauge su Krisu, ir, uždariusi duris, atsitvėrė nuo pabūklų ir sprogimų pokšėjimo. Už lango kartkartėmis pro šalį pravažiuodavo automobilis, švystelėdamas priekinių žibintų šviesomis, kažkur gatvėje lojo šuo. Įsisupusi į vienatvės skraistę, ji atsisėdo prie nešiojamojo kompiuterio ir ėmė naršyti pasižymėtas darbo skelbimų svetaines.

Darbu - ji vedė ekskursijas Salemo senamiesčio kalėjime - skūstis negalėjo: turėjo galimybę dirbti istoriniame pastate, be to, jis buvo taip arti, kad galėjo nusigauti pėsčiomis, o

poliesterio uniforma atrodė tik vos vos bjauraus žalio atspalvio. Tačiau darbe trūko iššūkių, o muziejininko diplomas, dėl kurio praliejo upe- lius prakaito, dulkėjo nenaudojamas. Jau nekal- bant apie studijų paskolas, kurias vis dar mo- kėjo. Blogiausia buvo bendrauti su lankytojais. Kai kurie į jos ekskursijas atvykę žmonės kla- sydavosi susidomėję, bet dažniausiai kalėjimas pritraukdavo kruizų keliautojus, o šiems bū- davo nė motais, kad ekskursiją veda gidas, juos kur kas labiau domino greitai nusifotografuoti instagramui nei klausytis kalėjimo istorijos. Kartą jai netgi teko priminti suaugusiam žmo- gui, kad į muziejų nevalia įsinešti ledų, o paskui dar turėjo išvalyti grindis, nes tasai ledus vis viena paslapčia įsinešė ir pritaškė. Kur dar ra- ganos! Vien dėl to, kad buvo Saleme, visi įžen- gusieji pro duris manydavo, jog išgirs istoriją a- pie jas – tai kas, kad kalėjimas veikė net ne tame pačiame amžiuje, kai vyko raganų teis- mai. Dažniausiai ji grįždavo namo pavargusi, suirzusi ir nepatenkinta.

Iš kito kambario atsklido džiaugsmingas šūks- nis: Krisas susprogdino Dago bazę. Augusta pa- sigarsino muziką. Dauguma skelbimų muziejų darbo svetainėse siūlė rinkti lėšas arba rengti dotacijų dokumentus – tai toji muziejų pasaulio

dalis, kur ir glūdėjo visi pinigai. Ji žinojo, kad neturėtų būti išranki, – tūkstantmečių sandūroje gimusio žmogaus proto balsas kuždėjo, kaip jai pasisekė, kad apskritai turi darbą. Kita vertus, Krisą, turintį kompiuterių inžinieriaus išsilavinimą, įmonės *vaikyte* vaikėsi, o į darbo sutartį Bostono technologijų įmonėje buvo įtrauktas net metinis atlyginimas su įvairiais priedais.

Ji jau ketino uždaryti nešiojamąjį kompiuterį, kai pasirodė naujas skelbimas. Tainmuto miestelyje esantis Harlou namas ieškojo kolekcijų vadybininko, kuris dirbtų kartu su kuratoriumi. Augusta peržiūrėjo skelbimą, širdis ėmė plakti greičiau. Apie šį namą nebuvo girdėjusi, bet trumpai panaršiusi internete sužinojo, kad jis priklauso fondui, skirtam saugoti devyniolikto amžiaus jūreivių šeimos istoriją ir palikimą. Ji mintyse pasitikrino, ar atitinka kvalifikacinius reikalavimus: aukštasis meno istorijos, muziejininkystės ar antropologijos išsilavinimas ir bent penkerių metų patirtis. Teks suklastoti metus, bet visais kitais atžvilgiais darbas – kaip tik jai. Įrašiusi skelbimą į adresyną, ji priminė sau ryte atnaujinti gyvenimo aprašymą.

Atsilapojo durys, į kambarį įėjo Krisas. Jis kles telėjo ant lovos šalia Augustos. Buvo aukštas, atletiško kūno, tamsių plaukų, kuriuos visada

taip ir norėjai šiek tiek patrumpinti, vilkėjo išb-
lukusius marškinėlius su muzikos grupės pava-
dinimu ir sportinius šortus.

- Ketinam užsisakyti sumuštinių. Ko norėtum?

- Argi ką tik neužsisakėte kiniško maisto? -
nustebo ji.

- Tai buvo pietūs.

Augusta mintyse greitai išvardijo, ką tą dieną
buvo valgiusi, kiek kalorijų dar galėjo sau leisti
ir kiek pinigų tam skirti. Ištraukė iš rankinės de-
šimt dolerių, padavė juos Krisui, ir šis grįžo į
svetainę, ji vėl liko viena. Tada pasiėmė skaityti
knygą, bet ši nesudomino, todėl netrukus ėmė
be tikslo naršyti telefone ir galiausiai įniko
žaisti kažkokį kvailą žaidimą, kur reikėjo su-
jungti vienodus brangakmenius, kad išvalytum
žaidimo lentą. Įspūdingas šeštadienio vakaras -
nuostabesnio nė būti negali.

Ir koledže, ir universitete Augusta turėjo ener-
gija trykstančių, itin artimai bendraujančių
draugų grupę. Kadangi visada buvo namisėda,
trankytis po klubus nemėgo, bet su bičiuliais
vis tiek susitikdavo gana reguliariai. Pietūs, iš-
vykos į muziejus ir panašiai. Tai kas gi nutiko
per pastaruosius kelerius metus?

Augusta logiškai suvokė priežastį, bet širdis

atsisakė pripažinti tiesą. Jos gyvenime atsirado Krisas.

Drauge jie buvo nuo tada, kai mirė jos tėtis. Krisą, buvusį vidurinės mokyklos vaikiną, vėl sutiko per velioniui pagerbti skirtas pamaldas. Kadangi jo vieno veidas atrodė labiausiai pažįstamas, ji įsikibo į jį lyg į gelbėjimosi ratą sąmyšio jūroje, kurioje mėgino rasti kelią atgal į gyvenimą be tėvo. Jau nuo pradžių buvo aišku, kad, neskaitant bendros praeities, juos ne kažin kas sieja, bet jis buvo patikimas žmogus, o jai trūks plyš reikėjo pastovumo. Praėjo metai, paskui dveji, treji, ketveri. Įdėjus tiek daug laiko į santykius, paaukojus tiek daug draugų, pagaliau ėmė atrodyti, kad išsiskyrimas prilygtų pripažinimui pralaimėjus. Krisas savo ruožtu atrodė patenkintas esama padėtimi, todėl po penkerių metų štai čia ji ir buvo.

Tą vakarą, kai Krisas apsivertė ant kito šono ir ėmė tyliai knarkti, Augusta negalėjo sudėti bluosto, vis mąstė apie darbo skelbimą. Žodžiai *Harlou namas, Harlou namas, Harlou namas* aidėjo galvoje lyg būgno tratėjimas. Lyg vilties ženklas, geresnės ateities pažadas.

* * *

Kita darbo diena buvo kuo tikriausia aštuonių valandų kankynė be kondicionieriaus. Tądien

trūko darbuotojų (argi taip būdavo ne visada?), todėl Augusta vedė vieną ekskursiją po kitos, neturėdama laiko nė nueiti į tualetą ar atsigerti vandens, ką jau kalbėti apie galimybę prišokti prie nešiojamojo kompiuterio ir užpildyti paraišką dėl darbo Harlou name. Kad ir kokia kartais būdavo užsiėmusi, kad ir koks įtemptas kartais būdavo darbas Senajame kalėjime, ji bent neturėdavo kada dykinėti, užsiimti gyvenimo apmąstymais, analizuoti jo nežinomųjų. Galbūt būtų buvę lengviau tiesiog pasilikti. Tai nebuvo jos svajonių darbas, bet priprato prie rutinos, be to, sutarė su dauguma kolegų. Apie svajonių darbą tegali svajoti jaunimas su patikos fondais ir artimųjų parama. Argi gali būti kas blogiau nei surizikuoti ir kreiptis dėl naujo darbo, o pasikui jo negauti? Jeigu ji čia užstrigusi amžiams, ar ne geriau apsimesti, kad toks yra pačios pasirinkimas? Gal tokia išeitis lengviausia, bet argi tai ir nėra esmė? Juk jei sąžiningai sau prisipažintų, kodėl, siekdama saugumo, nenori skirtis su šiuo darbu, su kuo gi dar gyvenime galėtų tekti vėl stoti akistaton? Netekti tėvo, dėl depresijos praleisti du koledžo semestrus ir būnant dvidešimt dvejų vėl viską pradėti nuo nulio – nemenkas iššūkis....